

TRI ÂN NGHỀ TRỒNG NGƯỜI CAO QUÝ
NHÂN NGÀY NHÀ GIÁO VIỆT 20/11

"Có một nghề bụi phấn dính đầy tay
Người ta bảo là nghề trong sạch nhất
Có một nghề không trồng cây trên đất
Lại nở cho đời những đóa hoa thơm "

Với mỗi thế hệ học trò, có lẽ mái trường chính là nơi ghi dấu ấn một thời tuổi trẻ sôi nổi, bông bột đầy hăm hở với bao yêu thương, khát vọng. Nó ôm ấp biết bao nhiêu kỷ niệm về tình thầy trò, tình bạn... Nó chấp cánh cho những ước mơ của chúng ta bay đến chân trời trí tuệ.... Mỗi con người khi đã lớn lên có lẽ đều để lại những dấu ấn riêng cho mình về khoảng thời gian đẹp nhất trong đời. Tuổi học trò với những ước mơ hoài bão, những lo âu bất chợt, những ý tưởng chợt đến rồi chợt đi, tất cả đều được vun đắp và lớn lên dưới mái trường – nơi ta luôn có bạn bè và thầy cô bên cạnh để sẻ chia những vui buồn cùng ta.

“Mấy ai là kẻ không thầy
Thế gian thường nói không thầy sao nên”

Thầy cô, chỉ với hai tiếng thôi mà sao chúng em cảm thấy cao quý và thiêng liêng đến vậy. Có lẽ rằng tình yêu nghề, yêu trẻ thơ đã ngấm sâu vào trong mỗi con người, để đến khi trở thành những thầy giáo, cô giáo sự nhiệt huyết, tận tình trong mỗi con người lại dâng trào lên. Thầy cô chính là những người dẫn đường chỉ lối cho chúng em trên con đường đời của riêng mình, người vun đắp những ước mơ của chúng em vào một tương lai tươi sáng hơn.

“Chuyện một con đò dãi nắng dầm mưa
Lặng lẽ chở bao dòng người xuôi ngược
Khách sang sông tiếp hành trình phía trước
Có ai nhớ chẳng hình ảnh con đò...?”

Mỗi thầy cô giáo là một người lái đò cần mẫn, thầm lặng, khi năm học kết thúc cũng chính là lúc những chuyến đò đã bắt đầu cập bến. Một chuyến đò với biết bao công sức và tâm huyết, một chuyến đò chở biết bao tri thức, tình cảm mà thầy cô muốn gửi gắm vào mỗi chúng em. Chúng em biết rằng để làm được điều đó thầy

cô đã phải thức khuya, dậy sớm, miệt mài cặm cụi bên trang giáo án. Chúng em biết rằng đó là tất cả những giọt mồ hôi, nước mắt của các thầy cô. Tình yêu thương vô bờ bến ấy chúng em sẽ luôn ghi nhớ, trân trọng và cất giữ mãi trong tim. Tình yêu thương mà mỗi thầy cô dành cho những đứa học trò yêu quý của mình cũng giống như tình cảm cha mẹ dành cho chúng em vậy.

“Câu chuyện ngày xưa và mãi đến bây giờ
Em mới hiểu Thầy ơi! Người đưa đò vĩ đại

Chúng em đang dần lớn lên và đã được học với rất nhiều thầy giáo, cô giáo. Mỗi người thầy, người cô là một người chăm sóc vườn hoa để mỗi bông hoa sẽ tươi tốt và trở thành một con người có ích cho xã hội. Mỗi thầy cô dạy dỗ chúng em dù tính cách khác nhau nhưng tất cả đều có chung một tình yêu nghề, yêu học trò và cả sự nhiệt huyết trong mỗi con người.

“Thời gian ơi xin dừng lại đừng trôi
Cho chúng con khoan tay cúi đầu lần nữa
Gọi tiếng thầy cô với tất cả tin yêu...”

Thượng Đế đã sinh ra vạn vật nhưng chỉ riêng loài người có trí khôn để hiểu rõ đạo lí làm người. Từ xa xưa, ông cha ta đã nhận thức rõ điều đó và những đạo lí ấy được duy trì, giữ gìn để hình thành nên một truyền thống tốt đẹp của dân tộc ta. Một trong nhiều đạo lí mà in sâu trong tiềm thức của mỗi con người Việt Nam đó chính là truyền thống “Tôn sư trọng đạo”, một truyền thống vô cùng thiêng liêng và cao đẹp.

Mỗi người chúng ta ai cũng đều có ít nhất một người thầy, người cô. Nhân gian có câu “Nhất tự vi sư – Bán tự vi sư” có nghĩa là Một chữ cũng là thầy – Nửa chữ cũng là thầy. Vì thế người thầy cô đóng vai trò rất quan trọng và bổn phận của chúng ta là phải biết ơn, trân trọng những gì mà thầy cô đã dạy cho mình. Tiếng “Thầy cô” nghe giản dị, âm áp nhưng lại vô cùng thiêng liêng cao quý. Từ đó có thể thấy rằng, truyền thống “Tôn sư trọng đạo” vẫn đang được gìn giữ và duy trì cho dù đất nước có đổi mới, hiện đại và phát triển như thế nào. “Không thầy đố mày làm nên”, thử hỏi nếu không có người thầy thì ai sẽ là người dạy học, truyền lại kiến thức cho nhân loại? Bởi lẽ ấy ta phải luôn kính trọng những người thầy, người cô,

phải luôn biết ơn và trân trọng từng chữ, từng điều mà thầy cô đã truyền đạt cho chúng ta, chẳng có lời lẽ nào để có thể kể hết được công lao người thầy, người cô, vì thế chúng ta phải luôn ghi nhớ đạo lí “Tôn sư trọng đạo”.

Hạnh phúc của người thầy, người cô chính là được nhìn thấy những lớp học trò của mình đạt được những tri thức do mình truyền dạy. Chúng ta có thể trả ơn thầy cô bằng những con điểm mười hay bằng sự hiểu biết thật sự của mình. Khi chúng ta trưởng thành, rời xa mái trường và thầy cô nhưng vẫn luôn nhớ về thầy cô, đó không chỉ là một phần trách nhiệm mà còn chứng minh được là một người có nhân cách, có đạo đức, “Ăn quả nhớ người trồng cây” và luôn thấu hiểu đạo lí “Tôn sư trọng đạo”. Cho dù vạn vật có đổi thay, mọi thứ có trở nên vô thường thì vai trò của thầy, cô vẫn luôn trường tồn mãi. Và nghề giáo là một nghề vô cùng cao quý nên chúng ta phải luôn trân trọng và có như vậy thì truyền thống “Tôn sư trọng đạo” mới có thể được gìn giữ và duy trì mãi muôn đời sau. Vì đạo lí này là nòng cốt tạo nên nhân cách của một con người.

"Thầy cô là những chuyến đò
Chở em đến những bến bờ tương lai"

Thầy cô là những người dẫn dắt, chấp cho chúng em đôi cánh vươn đến ước mơ của mình. Cứ mỗi chuyến đò cập bến là chúng em lại nhìn thấy thầy cô già đi, trên gương mặt lại lấm tấm những nếp nhăn của năm tháng. Dành cả đời tâm huyết với nghề, không ngại gian khó, có đôi lúc bắt gặp thầy cô buồn vì những lúc chúng em mãi chơi, không chú tâm vào việc học. Thầy cô là người luôn đưa ra những thử thách để chúng em trải nghiệm chính cuộc đời của mình. Đôi lúc lại là những sự bất ngờ và vô vàn niềm vui tô màu tuổi xuân. Nhờ sự nhiệt tình, lòng nhiệt huyết và đôi bàn tay chèo lái chuyến đò vượt bao phong ba, muôn điều trắc trở để rồi chuyến đò ấy cũng có một thời cập sách đến trường. Hẳn rằng đó là khoảng thời gian đẹp nhất của tuổi thanh xuân chúng em. Đó là cả một vùng trời tươi xanh, chứa đựng biết bao hoài ức, kỉ niệm của những sự ngộ nghĩnh. Chính là nhờ có thầy cô đã bước vào cuộc đời của chúng em để uốn nắn, dạy dỗ chúng em từng chút một, không chỉ là kiến thức trong học tập mà thầy cô còn truyền đạt cho chúng em những đạo lý làm người thật ý nghĩa và sâu sắc. Thầy cô thì vẫn cứ như thế, vẫn cứ trầm lặng, vẫn cứ hết mình đưa chúng em chạm đến đỉnh cao của bản thân mỗi người. Chúng em sẽ mãi không bao giờ quên, sẽ mãi biết ơn thầy cô, sẽ luôn trân quý thứ tình cảm thiêng liêng này. Sự hy sinh của mỗi thầy cô giống như một quy luật tự nhiên, thầy cô vẫn cứ luôn tận tụy, dãi dầu để cho đi mà không cần nhận lại một điều gì. Đoàn người cứ

thể sang sông nhưng những người lái đò vẫn đứng đó thăm lặng dõi theo. Mặc cho cuộc sống có bộn ba, chông gai đến mấy thầy cô vẫn mỉm cười khi thấy khách sang sông ngày một trưởng thành.

Thầy cô kính mến! Ngày 20/11 đang đến gần, dù không biết làm gì để đáp lại công ơn to lớn ấy, chúng em là những học sinh cuối cấp, thời gian ngồi dưới mái trường phổ thông không còn nhiều, chúng em xin kính dâng lên quý thầy, quý cô những lời thành kính và tri ân sâu sắc nhất. Chúng em xin hứa sẽ học tập thật tốt, sẽ gặt hái được nhiều thành công trong cuộc sống để xứng đáng với những kì vọng và mong mỏi của thầy cô. Dù sau này trên đường đời đâu có khó khăn, phong ba, bão táp, chúng em sẽ luôn vững tin bước qua vì chúng em biết rằng ở một nơi nào đó thầy cô vẫn đang mỉm cười và dõi theo từng bước chúng em đi.

Nhân ngày 20/11, chúng em xin chân thành cảm ơn toàn thể quý thầy cô đã chấp cánh thêm tri thức, trí tuệ và nhân cách cho chúng em bước vào đời. Những yêu thương, trân trọng và thành kính nhất là tất cả những gì mà chúng em muốn nói với những người thầy, người cô đã dạy dỗ chúng em nên người. Chúc thầy cô luôn mạnh khỏe, hạnh phúc và thành công hơn nữa trong sự nghiệp trồng người.

Bài tự sự của học sinh cuối cấp

Tác giả: Phạm Minh Nhật lớp 12A1 - Niên khóa 2023 - 2026